Annus XIV – Vol. XIV 7 Augusti 1922 Num. 13

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Epistola Apostolica, p. 449.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 459. - *S. C. Concilii:* Barulen. Collationis canonicatuum, p. 459. - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Provisio Ecclesiae, p. 467. II. Nominationes, p. 467. - *S. C. Rituum:* I. Hildesien. Dubia varia, p. 468. II. Aquen. De impositione cinerum, p. 471.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota:* Parisien. Nullitatis matrimonii, p. 472.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazione preparatoria. - Segreteria di Stato: Nomine. - Necrologio, p. 480.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.

Pro Italia, Lib. 12. — Extra Italiam, *Frs.* 18.

Unius fasciculi, Lib. 2 —

« Bis vero in mense (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur »* (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XIV, n. 13 - 7 Augusti 1922)

ACTA PII PP. XI

EPISTOLA APOSTOLICA

PAG.

Officiorum omnium. - Ad Emum P. D. Caietanus Bisleti S. R. E. Cardinalem Protodiaconum Praefectum Sacri Consilii Seminariis et Studiorum Universitatibus curandis: de Seminariis et de Studiis clericorum. - *1 augusti 1922* 449

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 459

S. CONGREGATIO CONCILII

Barulen. - Collationis canonicatuum. - *13 novembris 1921 et 10 iunii 1922* 459

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiae 467
II. Nominationes 467

S. CONGREGATIO RITUUM

PAG.

I. *Hildesien.* - Dubia varia 468
II. *Aquen.* - De cineribus benedictis imponendis extra feriam IV Cinerum. - *30 iunii 1921* 471

ACTA TRIBUNALIUM

S. ROMANA ROTA

Parisien. - Nullitatis matrimonii. - *13 ianuarii 1921* 472

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazione Preparatoria* 480
II. Segreteria di Stato: *Nomine* 480
III. Necrologio 480

Annus XIV - Vol. XIV 7 Augusti 1922 Num. 13

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

EPISTOLA APOSTOLICA

AD EMUM P. D. CAIETANUM BISLETI S. R. E. CARDINALEM PROTODIACONUM PRAEFECTUM SACRI CONSILII SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS CURANDIS: DE SEMINARIIS ET DE STUDIIS CLERICORUM.

PIUS PP. XI

DILECTE FILI NOSTER

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Officiorum omnium sanctissimorum, quaecumque Apostolici muneris amplitudo complectitur, nullum sane nec maius est nec patet latius, quam curare et efficere ut Ecclesiae ad divina sua munia obeunda bonorum ministrorum satis magna copia suppetat. Id enim est eiusmodi, quod Ecclesiae et dignitatem et efficientiam et vitam ipsam coniunctam habet; quodque ad salutem humani generis tam interest quam quod maxime: siquidem quae mundo parta sunt a Iesu Christo Redemptore immensa beneficia, ea non cum hominibus nisi per « ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei » communicantur. Iam vero ex hac beati Petri Cathedra, in qua nullo merito Nostro divinitus collocati sumus, circumspicientibus Nobis eum, qui proximis Nostris curis demandatus est, orbem catholicum, existimare licet ex

una parte quae et quam magnae sint animarum necessitates, ex altera autem quam non eis plurifariam clerus, pro sua praesertim paucitate, sufficiat : difficultatesque ad eum rite supplendum, quae iam gravissimae aderant, quanto factae sint recentis belli damnis iacturisque graviores. Quod si omnibus, quotquot divinae gloriae alienaeque saluti student, longeque ante alios sacris Pastoribus, permolestum accidat oportet, facile intelligitur Nos, cum omnium Ecclesiarum curam sustineamus, multo vehementius quam ceteros, eam ipsam ob causam anxios esse atque sollicitos. Itaque in exordio Pontificatus maximi nihil Nobis est antiquius, quam singulare quoddam studium ad rem tanti momenti conferre : praecipueque advocatam adhibere operam istius Urbani Consilii cuius est educationem doctrinamque sacrae iuventutis universae moderari. Novimus enim multa iam a decessoribus Nostris eodem Consilio, ut instrumento, usis peropportune esse praescripta, quae Nos et valde probamus omnia et Nostrae auctoritatis suffragio confirmamus : verum nonnulla ex iis sunt, quae omnino volumus eo vel impensius urgeri, tamquam sancto proposito maxime conducibilia. Quapropter ad te, dilecte fili Noster, eiusdem sacri Consilii praefectum, has damus litteras, ut quemadmodum huius Nostrae tantae sollicitudinis in primis es particeps, ita ad ea significanda quae eamdem levare possunt, te ipso interprete utamur.

Principio, quoniam sacri ordinis Ecclesiaeque rationes artissime, uti diximus, inter se cohaerent, non est dubitandum quin omni tempore satis hominum a Deo ad sacerdotium destinetur ; alioquin necessaria in re Deus unquam deesset Ecclesiae suae, quod nefas est dicere.

Quamquam hac ipsa in re, aeque ac in ceteris quae ad communem animarum salutem opus sunt, ea divinae providentiae lex valet, ut communes preces amplissimum locum habeant ad impetrandum. Apertum enim notumque omni-

bus est illud : *Messis quidem multa, operarii autem pauci. Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam.* [1] Quoniam igitur huic officio optimus quisque satisfacere, Ecclesia praeeunte, consuevit, iam ut candidatorum ad sacra numerus accrescat, in primis servari cupimus optamusque quod in iuris canonici Codice ita praescriptum est : *Dent operam sacerdotes, praesertim parochi, ut pueros, qui indicia praebeant ecclesiasticae vocationis, peculiaribus curis a saeculi contagiis arceant, ad pietatem informent, primis litterarum studiis imbuant divinaeque in eis vocationis germen foveant* [2] Qui quidem, ubi maturum tempus esse iudicaverint, suos alumnos studebunt sacro alicui Seminario tradere in disciplinam, ut in eis quod ipsi inchoaverint, rite perficiatur. Quod si huic rei tenuitas adolescentulorum fuerit impedimento, nec sacerdotes sumptus suppeditare ipsi possint, bonorum animos excitent ad succurrendum, proposita rei tum sanctitate, tum etiam incredibili utilitate. Quo loco facere non possumus quin rogemus omnes,quicumque Ecclesiam diligunt, ut illud « Opus vocationum ecclesiasticarum » quod, pueris spei bonae et domi et apud parochos et intra Seminariorum septa sedulo adiuvandis, salubriter institutum est, omni foveant studio atque promoveant.

Illud enimvero maximae Nobis est curae, modisque omnibus efficiendum est, quod decessores Nostri Leo XIII et Pius X saepius praeceperunt, ut sacra Seminaria, nisi ad eam rem, cuius causâ condita sunt, ne adhibeantur, id est ad sacrorum administros, ut oportet, instituendos. Quare non modo in eis locus esse non debet pueris vel adolescentulis, qui nullam ad sacerdotium praeferant propensionem voluntatis, – horum enim consuetudo clericis mirum quantum obest – sed etiam cum pietatis exercitationes, tum ratio studiorum, tum ipsum gubernationis genus huc omnino spe-

[1] Matth. IX, 37, 38.

[2] Can. 1353.

ctent oportet, ut ad perfunctionem divini muneris accommodate alumnorum animi praeparentur. Haec esto Seminariorum omnium, nullo excepto, sanctissima lex; cui quidem si religiosius usque adhuc obtemperatum esset, tanta fere ubique non esset paucitas sacerdotum. Nam hoc est in proclivi, quae non congruenter suae propriae naturae regantur Seminaria, ea suum quidem retinere nomen, re autem vera societati civili multum prodesse posse, at sacro ordini vix aliquid aut omnino nihil proficere.

Iam quomodo constituta esse oporteat Seminaria ut idonea exsistant sacerdotibus educandis, qui et a pietate et a doctrina bene instructi sint, non est Nobis in animo hic explicare : dumtaxat nonnulla sunt, quae praecipue, ut maximi momenti et ponderis, cupimus, dilecte fili Noster, universos sacrorum Antistites diligenter attendere.

Primum est de linguae latinae studio in litterariis clericorum ludis omni cura fovendo atque provehendo, quam linguam scientia et usu habere perceptam, non tam humanitatis et litterarum, quam religionis interest. Etenim Ecclesia, ut quae et nationes omnes complexu suo contineat, et usque ad consummationem saeculorum sit permansura, et prorsus a sui gubernatione vulgus arceat, sermonem suapte natura requirit universalem, immutabilem, non vulgarem. Huiusmodi cum sit sermo latinus, divinitus provisum est ut is mirifico esset usui Ecclesiae docenti, idemque Christifidelibus doctioribus ex omni gente magnum ministraret vinculum unitatis; iis dando scilicet non solum unde, vel locorum intervallo disiuncti vel in unum locum congregati, facile inter se sensa mentis et consilia conferrent, sed etiam, quod maius est, unde, quae Ecclesiae matris sunt, altius cognoscerent et cum Ecclesiae capite artius cohaererent. Utraque de causa, ut cetera omittamus, liquet clerum, ante alios, latinae linguae perstudiosum esse oportere; neque enim hic laudes persequimur, quibus hoc commendatur loquendi genus, pressum, locuples, numerosum, maiestatis plenum et dignitatis

quod mire dixeris comparatum ad serviendum Romani Pontificatus gloriae, ad quem ipsa Imperii sedes tamquam hereditate pervenerit. Quod si in quopiam homine laico, qui quidem sit tinctus litteris, latinae linguae, quam dicere *catholicam* vere possumus, ignoratio quemdam amoris erga Ecclesiam languorem indicat, quanto magis omnes clericos, quotquot sunt, decet eiusdem linguae satis gnaros esse atque peritos ! Horum profecto est latinitatem tanto tueri constantius, quanto a sapientiae catholicae adversariis qui saec. XVI Europae in una Fidei doctrina consensionem labefactarunt, acrius eam norunt oppugnatam. Quare - quod ipsum in iure canonico cautum est - [1] in litterarum ludis, ubi spes sacri ordinis adolescunt, accuratissime sermone latino volumus alumnos institui, hanc etiam ob causam, ne deinde, cum ad maiores disciplinas accesserint, quae latine utique et tradendae et percipiendae sunt, fiat, ut prae sermonis inscitia plenam doctrinarum intelligentiam assequi non possint, nedum se exercere scholasticis illis disputationibus, quibus egregie iuvenum acuuntur ingenia ad defensionem veritatis. Ita iam non continget, quod saepius dolemus fieri, ut nostri clerici sacerdotesque, cum haud satis operae litterarum latinarum studio dederint, neglectis Patrum Doctorumque Ecclesiae copiosis voluminibus, quibus Fidei dogmata exhibentur cum dilucide proposita tum invicte defensa, idoneam sibi doctrinae copiam a recentioribus petant auctoribus, in quibus fere non modo perspicuum dicendi genus et accurata disserendi ratio solet, sed fidelis etiam dogmatum interpretatio desiderari. Quae igitur Paulus Timotheum admonuit : *Formam habe sanorum verborum* [2] *... Depositum custodi, devitans profanas vocum novitates, oppositiones falsi nominis scientiae, quam quidam promittentes circa fidem exciderunt,* [3] haec, si unquam alias, his praesertim temporibus

[1] Cod. I. C., can. 1364.

[2] II *Tim.*, I, 13.

[3] I *Tim.*, VI, 20, 21.

valent, cum varias errorum fallacias, scientiae nomine specieque obtectas, nimis multi usque quaque venditare consueverunt. Has autem quis detegere possit ac redarguere, nisi Fidei dogmatum probe sensum teneat vimque verborum quibus solemniter sunt expressa, denique nisi ipsum, quo Ecclesia utitur, sermonem calleat?

Alterum in quo singularem Episcoporum vigilantiam requirimus, ad altiora adolescentis cleri studia pertinet. Omnino quae hac de re sunt in iure canonico providentissime statuta, [1] ea sancte inviolateque observari debent, si quidem consilium est sacerdotum parare copiam, qui tantae magnitudini muneris impares non sint. Confecto igitur litterarum curriculo, nostri alumni, ut sacrae Theologiae aptam praeparationem adhibeant, minimum biennio diligentissime in Philosophiae studio versentur. *Scholasticam* intelligimus Philosophiam, a sanctis Patribus Scholaeque Doctoribus quadam laborum continuatione naviter expolitam, ac denique opera et ingenio Thomae Aquinatis ad summum perfectionis gradum adductam, quam quidem decessor Noster illustris Leo XIII « Fidei propugnaculum ac veluti firmum Religionis munimentum » [2] appellare non dubitavit. Profecto ipsius Leonis magna laus est Philosophiam Christianam, excitato Doctoris Angelici amore cultuque, instaurasse : atque etiam sic iudicamus, omnium rerum, quas in diuturno Pontificatu pro Ecclesia et pro societate civili utilissime gesserit, hoc adeo fuisse caput, ut si cetera non adessent, haec una res satis esset ad tanti Pontificis nomen immortalitati commendandum. Itaque in primis sibi curae habeant magistri Philosophiae in hac disciplina clericis tradenda non solum rationem seu methodum, verum etiam doctrinam et principia sequi sancti Thomae : idque eo faciant vel studiosius, quod sciunt nullum Ecclesiae Doctorem *mo-*

[1] Cod. I. C., can. 1365 et 1366.

[2] Litt. Enc. *Aeterni Patris.*

dernistis ceterisque fidei catholicae hostibus ita esse terrori ac formidini, ut Aquinatem.

Quod autem de Philosophia dicimus, idem est de sacrae Theologiae disciplina intelligendum. Nam, ut Sixti V verbis utamur : « Huius quidem tam salutaris scientiae cogni-« tio et exercitatio, quae ab uberrimis divinarum Littera-« rum, Summorum Pontificum, Sanctorum Patrum et Con-« ciliorum fontibus dimanat, certe semper maximum Eccle-« siae adiumentum afferre potuit, sive ad Scripturas ipsas « vere et sane intelligendas et interpretandas, sive ad Patres « securius et utilius perlegendos et explicandos, sive ad va-« rios errores et haereses detegendas et refellendas ; his vero « novissimis diebus, quibus iam advenerunt tempora illa « periculosa ab Apostolo descripta, et homines blasphemi, « superbi et seductores proficiunt in peius, errantes et alios « in errorem mittentes, sane catholicae Fidei dogmatibus « confirmandis et haeresibus confutandis pernecessaria « est ». [1] Etenim id quod efficit ut hoc disciplinae genus vim scientiae veri nominis habeat, in eoque – ut desideratissimus decessor Noster praeclare ait [2] – « plena sit, quantum per humanam rationem licet, explicatio invictaque defensio traditae divinitus veritatis », nihil est aliud nisi Philosophia Scholastica, duce et magistro Aquinate, in usum ipsius sacrae disciplinae conversa. Hinc « apta illa et inter se nexa « rerum et causarum cohaerentia, ille ordo et dispositio « tamquam militum in pugnando instructio, illae dilucidae « definitiones et distinctiones, illa argumentorum firmitas « et acutissimae disputationes, quibus lux a tenebris, verum « a falso distinguitur, haereticorum mendacia, multis prae-« stigiis et fallaciis involuta, tamquam veste detracta, pa-« tefiunt et denudantur ». [3] Consequens est, non bene sacrae iuventuti consulere, qui omnem de Theologia institutionem,

[1] Bulla *Triumphantis*, an. 1588.

[2] Benedictus XV, Motu proprio *De Romana Sancti Thomae Academia*, an. 1914.

[3] Sixtus V, l. c.

scholastica ratione neglecta, ad *positivam methodum*, ut dicitur, exigendam putent; multoque minus eos officio suo satisfacere, qui huius doctrinae magisterium non aliter exerceant, nisi ordinem seriemque dogmatum atque haeresum doctis disquisitionibus exsequendo. Illa enim positiva methodus necessario quidem scholasticae adiungenda est, sed sola non sufficit; cum bene comparari nostros oporteat ad Fidei veritatem non modo convincendam, sed illustrandam etiam ac defendendam; Fidei autem dogmata contrariosque errores ex ordine temporum recensere, ecclesiasticae quidem historiae est, non vero munus Theologiae.

Tertio loco, quod ad clericorum studia pertinet, qui, pro conscientia officii, ea moderetur, non is profecto praescriptiones iuris canonici negliget de Theologia *pastorali*: [1] imo plurimum tribuet huic disciplinae, qua quidem proxime animarum quaeritur salus. Nec vero dumtaxat, quam sancte sint divina tractanda, praecipiet; sed praeterea quemadmodum sint maiore semper cum fructu hominibus applicanda. In quo ei erit temporum habenda ratio diligentissime. Multa enim in populi christiani mores rerum cursus induxit, patrum nostrorum inaudita temporibus: quae pernovisse hodie sacerdotem oportet, ut nova novis remedia malis in Iesu Christi virtute reperiat, et salutarem Religionis vim in omnes venas afferat humanae societatis.

Denique scito, dilecte Fili Noster, admodum cordi Nobis illud esse quod pariter in iuris canonici Codice statuitur: *Si constitui Seminarium dioecesanum nequeat, aut in constituto Seminario conveniens institutio, praesertim in philosophicis ac theologicis disciplinis, desideretur, Episcopus alumnos in alienum Seminarium mittat, nisi Seminarium interdioecesanum vel regionale, auctoritate apostolica, constitutum fuerit.* [2] In quo quidem optandum est ut Episcopi, quorum id refert, Apostolicae Sedis providentiam ae-

[1] Cod. I. C., can. 1365 § 3.

[2] Can. 1354 § 3.

stiment eique libentibus animis suffragentur. Quam multi enim sunt, qui vel moderatorum praeceptorumque inopia, vel fortunarum angustiis, vel alia de causa nequeunt adolescentes clericos, si quos habent maioribus studiis maturos, apud se curare, ut dignum est, instituendos? Iis igitur, ut possent permagno sui muneris officio fungi, opportune haec Apostolica Sedes opitulata est, conditis, maxime per Italiam, in singularum regionum commodum, nonnullis Seminariis, iisque praesidum doctorumque nobilitate florentibus, unde sacerdotes exsisterent ad omne opus bonum instructi, paratique se devovere totos Dei gloriae animarumque saluti. Nos equidem id instituti genus, in quo sapientia aeque ac munificentia decessorum Nostrorum Pii X et Benedicti XV spectata est, cum sartum et tectum conservare volumus, tum etiam, quantum est in Nobis, omni ope in maius provehere. - At vero par est et consentaneum, sacrorum quoque Antistites, qui eius sint regionis, cuius gratia Seminarium huiusmodi sit excitatum, debere omnes eidem pro virili parte prospicere. Quos quidem rogamus, ne inviti id faciant, quod non solum communis ab eis, sed propriae etiam ipsorum utilitatis ratio postulat. Etenim si reputaverint - quod res est - suam cuiusque causam hic agi, et Seminarium interdioecesanum vel regionale suarum cuique dioecesium Seminarii maioris instar esse, in quo ipsi eadem iura eademque officia singuli habeant, nihil sane, quod intelligant a se in eius bonum conferri posse, unquam recusabunt.

Haec habuimus, dilecte Fili Noster, ad te de clericorum institutione scribere. Iam istius, cui praees, Urbani Consilii erit curare, ut tum in sacris Seminariis Collegiisque clericorum, tum in magnis Lyceis et *facultatibus* seu doctorum ordinibus, quicumque eidem Consilio subiecti sunt, ea diligenter ubique ad effectum adducantur. Eadem ipsa igitur, ex auctoritate Nostra, omnibus, quorum interest, tu significabis. Deprecante autem Virgine beatissima, Eius

Matre qui est *Sacerdos in aeternum*, confidimus rem magno cum emolumento sacri ordinis, Dei miserentis gratia, successuram.

Auspicem interea divinorum munerum ac peculiaris Nostrae benevolentiae testem, apostolicam benedictionem tibi, dilecte Fili Noster, amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die I mensis augusti, anno MCMXXII, Pontificatus Nostri primo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

23 iunii 1922. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Cabasitanae praefecit R. P. D. Honoratum Halle, hactenus Episcopum titularem Pergamensem.

6 iulii. — Cathedrali Ecclesiae Manizalensi, R. D. Tiberium Salazar, parochum loci vulgo « Sonson » in archidioecesi Medellinensi.

21 iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Modrensi, R. P. D. Stephanum Rojas, hactenus Episcopum Garzonensem.

2 augusti. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Gangrensi, R. P. Adrianum Smets, Delegatum Apostolicum in Perside.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

BARULEN.

COLLATIONIS CANONICATUUM

12 novembris 1921 et 10 iunii 1922

Species facti. — Antiqua S. Mariae maioris collegiata, in urbe Barulensi, vulgo *Barletta*, erecta, tribus dignitatibus, idest archipresbyteratu et duobus cantoratibus, constabat, una cum 30 portionibus seu officiis. Clemens XII, Bulla *In suprema*, die 29 iunii 1731, reservata ut antea S. Sedi collatione earumdem trium dignitatum, ceteras 30 portiones seu officia in totidem canonicatus erexit, quorum collationem ipsi Capitulo concessit quoties Apostolicae reservationes et affectiones non obstarent.

Verum Cappellanus maior regiae Camerae S. Clarae, Neapoli, quadam sententia diei 9 decembris 1786, collegiatam S. Mariae maioris et eius Capitulum declaravit regii patronatus, ideoque ius eligendi et nominandi archipresbyterum aliosque capitulares regi utriusque Siciliae attribuit. Quum vero Capitulum collegiale S. Mariae maioris suas hac de re querelas movisset regi Ferdinando, hic, rescripto diei 17 aprilis 1790, reservata sibi archipresbyteratus collatione, idem Capitulum redintegrandum iussit in possessione eligendi more solito capitulares, eosque sibi praesentandi pro regia approbatione et confirmatione.

Dein Pius IX, Bulla *Imperscrutabili* diei 21 aprilis 1860, memoratam S. Mariae maioris Collegiatam in cathedralem aeque principaliter metropolitanae Tranensi unitam erexit, eamque componi statuit 4 dignitatibus (i. e. archipresbyteratu, archidiaconatu, primiceriatu et thesaurariatu), necnon 20 canonicis ac 12 beneficiatis, simulque, S. Sedi reservata primae dignitatis seu archipresbyteratus collatione, pro aliorum canonicatuum provisione Archiepiscopo pro tempore Barulensi facultatem indulsit « tres « digniores ecclesiasticos viros ex universo clero Barulen. laudato utrius- « que Siciliae Regi eiusque legitimis successoribus praesentandi ut ex « iis tribus unum nominet, qui ab eodem Archiepiscopo vel per se vel per « alium ... canonicam institutionem recipiat; quoad vero cetera beneficia, « eadem iuxta solitum conferantur nihilque innovetur ». Quum autem in huius Bullae exsecutionem nonnullae exortae fuerint controversiae praesertim circa canonicatuum provisionem, Archiepiscopum inter et Capitulum Barulense quaedam inita fuit conventio ab eodem Pontifice Brevi diei 22 augusti 1874 approbata, vi cuius, excepta prima archipresbyteratus dignitate S. Sedi reservata, « idem Capitulum nominare seu proponere « pergat legitimo recognito Regi, in quem Sedes Apostolica rite trans- « lata privilegia huiusmodi agnoverit, idoneam ecclesiasticam personam « ex universo Barulensi clero, habita quoad ipsi marianae ecclesiae addi- « ctos ratione servitii a statutis et consuetudinibus capitularibus prae- « scripti et facta etiam facultate extraneum a civitate virum deligendi, « quatenus id in utilitatem et decus ecclesiae cessurum fore in Domino « iudicaverit. At vero nominatio quaelibet huiusmodi nullius roboris « remanere debeat nec ullum sortiri valeat effectum donec approbatio « accesserit Barulensis Ordinarii, cui iudicium de nominati idoneitate « plene reservatum existat ita ut approbatione huiusmodi denegata ad « alias successive nominationes huiusmodi Capitulum et canonici prae- « fati procedere teneantur. Institutio autem personae sic propositae ac « nominatae semper et libere ad ipsum Barulen. Ordinarium spectet « et pertineat et ab eodem sive per se sive per alium virum in eccle-

« siastica dignitate constitutum ac ab eo rite delegandum concedi « debeant... ».

Haec praxis nominandi canonicos Barulenses hucusque servata est, nisi quod, quum ob leges eversivas numerus capitularium ad 6 beneficiatos et ad 12 canonicos civiliter recognitos, 5 computatis dignitatibus, redactus sit, anno 1917 adiuncti fuerunt sola Ordinarii auctoritate tres canonici statutarii qui non secus ac ceteri canonici iisdem iuribus fruuntur ac oneribus tenentur. Et quoniam idem Capitulum, iuxta statuta, art. 29, « ha la cura abituale delle anime, nomina a vita per la « cura attuale quattro canonici *de gremio Capituli* col titolo di canonici « coadiutori curati per la Cattedrale e le altre tre Vicarie. La nomina « di detti canonci coadiutori non è valida se non viene approvata dal- « l'Ordinario, e per le tre Vicarie sarà fatta possibilmente nella persona « dei canonici statutari ».

Hae 4 coadiutoriae curatae, nempe Cathedralis, S. Sepulcri, S. Mariae a Victoria et S. Familiae, nuper a civili auctoritate tamquam verae paroeciae recognitae sunt; Capitulum vero deliberatione diei 25 octobris 1920 renunciavit favore Ordinarii cuicumque iuri, si quod haberet, praesentandi seu nominandi tres canonicos statutarios, in vicarios seu parocbos trium ecclesiarum S. Sepulcri, S. Mariae a Victoria et S. Familiae deputandos. Et hodiernus Ordinarius Barulensis ab hac S. C. inter alia petiit et die 1 febr. 1921 obtinuit « che il parroco della Cat- « tedrale sia un canonico riconosciuto dallo Stato, e che gli altri tre « parroci siano canonici statutari con uguali diritti di quelli riconosciuti « dallo Stato...; che i 4 parroci siano canonici perchè parroci, onde se « per qualsiasi ragione cessassero di essere parroci, cesserebbero di « essere canonici... ».

Hisce generatim praeiactis, ad hodiernam quaestionem pressius quod attinet, addendum est quod Administrator apostolicus Barulensis ut provideret canonicis curatis ecclesiarum Cathedralis et S. Sepulcri, mense martio 1920 concursum indixit, cui nomen dederunt quatuor candidati, seu sacerdotes Russo, D'Amato, Spera et De Fidio, qui postremus periculi minor evasit. Iamvero idem Administrator quum censuerit canonicatum statutarium curatum S. Sepulcri esse liberae collationis Ordinarii, illud sacerdoti Russo, utpote digniori in concursu recognito, statim contulit, et reliquit Capitulo facultatem eligendi canonicum curatum Cathedralis inter alios duos candidatos approbatos seu inter D'Amato et Spera praetermisso sacerdote De Fidio. Capitulum praetulit sacerdotem Spera, eumque die 25 maii 1920 nominavit ad canonicatum qui vacaverat die 29 decembris 1918 ob promotionem canonici Pastore ad

quartam thesaurariatus dignitatem, dum officium curati seu parochi Cathedralis vacavit dumtaxat a die 5 maii 1919 propter obitum sacerdotis Musti, qui erat simul archidiaconus seu secunda dignitas et parochus Cathedralis. Sacerdos Spera obtinuit quidem regium decretum nominationis in canonicum curatum Cathedralis, sed nondum est consequutus eius canonicam institutionem et possessionem.

Pariter Capitulum Barulense, ut alterum approbatum seu sacerdotem D'Amato praemio remuneraretur propter decennale praestitum servitium cooperatoris paroecialis in ipsa Cathedrali, eadem ut supra die 25 maii 1920, plenis suffragiis 10 eidem pollicitus est nominationem canonicatus primo vacaturi. Vacato autem die 14 augusti 1920 canonicatus per promotionem sacerdotis Scuro ad secundam archidiaconatus dignitatem, post biduum habitus fuit capitularis conventus, in quo sacerdos D'Amato in canonicum electus fuit atque Ordinario pro approbatione praesentatus. Quamvis enim ipse ex novem canonicis praesentibus nonnisi quatuor suffragia reportaverit, tamen quintus canonicus schedulam vacuam deposuit et alii quatuor a voto sese abstinuerunt, ea tantum de causa quod contenderent ad provisionem eiusdem canonicatus deveniendum non esse nisi prius aliis Capituli quaestionibus solutis.

Verum sacerdos De Fidio, qui in concursu reiectus fuerat, prius seu die 23 augusti 1920 electionem sacerdotis D'Amato in canonicum, et dein die 2 insequentis septembris nominationem sacerdotis Spera in canonicum parochum Cathedralis Barulensis apud S. Sedem ut nullas denunciavit.

Synopsis disceptationis. - I. Nullitatem nominationis canonici D'Amato ipse praesertim repetit ex defectu maioritatis suffragiorum, eo quod in postrema votatione capitulari diei 16 augusti 1920 super 9 capitularibus idem candidatus dumtaxat 4 vota sibi faventia reportavit. Ex adverso patronus Capituli contendit illa 4 vota a sac. D'Amato reportata unanimitatem in casu praeseferre, quia iuxta canonem 101 Codicis I. C. in votis computandis, « demptis votis nullis », ratio habenda tantum est eorum « qui suffragium ferunt », seu votantium non autem praesentium, sicut decernunt etiam Statuta capitularia, artic. 87: « Non avrà « valore quella votazione o deliberazione, la quale non abbia ottenuto « il suffragio di metà più uno dei votanti ».

Nullitatem vero nominationis canonici parochi Spera desumit idem De Fidio ex eo quod, ob negligentiam Capituli et Ordinarii, collatio eiusdem canonicatus devoluta est ad S. Sedem. Dum enim vacatio

canonicatus de quo agitur incepit a die 22 decembris 1918, eius provisio per electionem sacerdotis Spera nonnisi die 16 augusti 1920 effecta est. E contrario procurator Capituli sustinet tempus utile 4 mensium, quum in casu agatur de canonicatu curam animarum habente, ex canone 1457 a die tantum concursus computandum esse. Iamvero concursus habitus fuit die 32 martii 1920, nominatio vero sacerdotis Spera in canonicum curatum die 28 aprilis successivi facta fuit.

Verius quoad hanc canonici curati Spera electionem cum distinctione respondendum videretur, quum in casu officium parochi non sit perpetuo adnexum uni canonicatui, quemadmodum constat ex statutis capitularibus et ex facto quod ultimo defunctus canonicus archidiaconus officio quoque parochi fungebatur. Hinc quum Capitulo Barulensi tamquam parocho habituali in vim canonis 471 § 2 competat ius praesentandi actualem vicarium cathedralis, iuxta tenorem canonis 161 trimestre utile decurrere incepit a die concursus iuxta citatum canonem 1457, ac proinde valida dicenda videtur deputatio sacerdotis Spera ad officium parochi Cathedralis infra dictum tempus facta. At collatio canonicatus in casu, quippe qui per se non habeat adnexam curam animarum, ideoque concursum non importet, vi canonis 1432 § 3 ad S. Sedem devoluta esse videtur. Siquidem Capitulum Barulense ex supposito iure-patronatus sibi competente nominare omisit canonicum intra quadrimestre ad tramitem canonis 1456, et etiam Ordinarius iure devolutionis intra sequens semestre iuxta praescriptum canonis 1458 canonicatum ipsum libere conferre neglexit.

II. Verum gravior eaque elegantior quaestio promota est *ex officio* circa ipsum ius nominandi seu praesentandi canonicos in Capitulo cathedrali Barulensi, utrum nempe hoc ius seu privilegium adhuc vigeat post Codicis I. C. promulgationem, an e contrario ei derogatum sit can. 403 ita se habente: « Exceptis dignitatibus, ad Episcopum pertinet, audito Capitulo, conferre omnia et singula beneficia ac canonicatus in ecclesiis tum cathedralibus tum collegialibus, reprobata quavis contraria consuetudine et revocato quolibet contrario privilegio, sed firma contraria fundationis lege et praescripto canonis 1435 ».

Capituli patronus defensione typis edita totis viribus dimicat pro huius iuris seu privilegii tuitione eiusque etiam in praesens existentia. Praemisso enim quod iuxta canonem 4 « iura aliis quaesita itemque privilegia atque indulta quae ab Apostolica Sede... concessa in usu adhuc sunt nec revocata, integra manent, nisi huius Codicis canonibus expresse revocentur », contendit ius nominandi seu praesentandi canonicos in casu revocatum non fuisse vi citati canonis 403, qui iuxta

ipsum « revoca (eccettuato il caso della legge di fondazione) il privilegio « che altri, fuori dell'Ordinario, abbia di conferire i canonicati, laddove « nel caso non si tratta della collazione ma del diritto e privilegio di « nominare e proporre all'Ordinario i nuovi canonici ». Contrariam autem interpretationem, quam extensivam et impropriam vocat, excludi asserit sive a canone 19 quando agitur de iuribus legitime quaesitis, sive etiam a canone 18 vi cuius « leges ecclesiasticae interpretandae sunt secundum propriam verborum significationem in textu et contextu consideratam ».

Quum praeterea iuxta citatum canonem 18 « si lex dubia et obscura manserit, ad locos Codicis parallelos, si qui sint, ad legis finem... et ad mentem legislatoris est recurrendum », patrocinator ad can. 1455, 2393 et praesertim 1471 provocat tamquam ad locos parallelos. Et imprimis quoniam iuxta ipsum canon 1455 adhuc recognoscit ius aut privilegium praesentandi, nulla ratio suppetere ait cur hoc ius denegetur Capitulo Barulensi quod, teste ipso Pio IX in citato Brevi anni 1874, « a saeculis veluti compatronum iure fruebatur praesentandi seu pro- « ponendi legitimo regi idoneam personam, subinde ab archipresbytero « mariano, iure proprio, inscio etiam Ordinario, instituendam ». Addit praeterea canonem 2393 expresse admittere ius eligendi, praesentandi et nominandi, idque distinguere a collatione vel a iure conferendi his verbis: « omnes qui iure eligendi, praesentandi vel nominandi legitime fruuntur, si neglecta auctoritate illius cui confirmatio vel institutio competit, officium, beneficium aut dignitatem ecclesiasticam conferre praesumpserint, suo iure pro ea vice ipso facto privati maneant ». Denique in canone 1471 explicite admitti ait privilegium praesentationis veluti distinctum a titulo seu lege fundationis, quum ita statuatur: « Si cui Sedes Apostolica sive in concordatis sive extra concordata indultum concesserit praesentandi ad ecclesiam vacantem vel ad beneficium vacans, non inde ius patronatus oritur, et privilegium praesentationis strictam interpretationem pati oportet ex tenore indulti ».

Ex adverso retinendum videtur ius nominandi seu praesentandi canonicos Capitulo cathedrali Berulensi iam pridem competens, quum naturam *privilegii* induat, a relato canone 403 Codicis fuisse revocatum. Per hunc enim canonem in Capitulis saltem cathedralibus et collegialibus videtur conservatum tantum ius nominandi seu praesentandi aut ius patronatus, quod a lege fundationis originem duceret, quocumque alio titulo sive consuetudinis sive *privilegii* excluso.

Etenim verbum *conferre* seu *collatio* dicti canonis 403 ex se importat collationem liberam beneficiorum non solum ad exclusionem aliorum

collatorum sed etiam ad exclusionem collationis necessariae, quae a lege fundationis singulorum beneficiorum causa m non babeat. Haec vox *collatio* sine addito sumitur in Codice pro *collatione libera* (salva semper fundationis lege), ex. gr. in canone 396 § 1: « collatio dignitatum tum in Capitulis cathedralibus tum in collegialibus Sedi Apostolicae reservatur »; et generatim in canonibus collationem beneficiorum respicientibus. E contrario Codex quoties indicare intendit collationem beneficiorum necessariam, nunquam utitur verbo *collatione* sine addito sed constanter verbis *institutione canonica*, ex gr. canonibus 148, 149, 332, 1466, 1467, 1468 et ita porro.

Nec praetereundum quod in canone prostant verba *audito Capitulo*. Haec autem auditio Capituli non solum Episcopis onerosa, sed inutilis omnino evaderet si collatio de qua in hoc canone, praeter casum legis fundationis, esset etiam necessaria, idest ad praesentationem seu nominationem patronorum.

Praeterea mens legislatoris hac de re non videtur dubia, quum eo tendat ut Ecclesia plenam acquirat libertatem in conferendis beneficiis praesertim Capitulorum cathedralium (quorum membra ipsum Episcopi senatum constituunt) et collegialium. Unica exceptio facta est quoad beneficia patronata ex fundatione seu dotatione, ut, quoad possit, integra servetur fundatorum voluntas. Urgetur hoc argumentum ex eo quod, praecise, ut videtur, ex consideratione huius can. 403, a Commissione pro authentica Codicis interpretatione resolutum fuerit primum « *optionem* iam censeri prohibitam etiam ubi viget *ex speciali indulto apostolico* » et postea « hanc prohibitionem intelligendam esse non solum quoad dignitates, sed etiam quoad *omnes canonicatus* ».

Res clarior evadit si perpendantur dispositiones quae a Codice statuuntur in capite de iurepatronatus. Sane, canone 1448 ius patronatus definitur « summa *privilegiorum*, cum quibusdam oneribus, quae ex Ecclesiae concessione competunt *fundatoribus* catholicis ecclesiae, cappellae aut beneficii, vel etiam eis qui ab illis causam habent ». Heic uti patet iuspatronatus tantum recognoscitur fundatoribus beneficiorum eorumque successoribus, non autem iis qui illud ex consuetudine vel privilegio apostolico aut quovis alio titulo repetunt. Idque ad tramitem Concilii Tridentini, cap. 12, sess. 24 *de reform.*: « Nemo, etiam cuiusvis dignitatis ecclesiasticae vel saecularis, quacumque ratione, nisi ecclesiam, beneficium aut capellam de novo fundaverit et construxerit, seu iam erectam, quae tamen sine sufficienti dote fuerit, de suis propriis et patrimonialibus boni competenter dotaverit, ius patronatus impetrare aut obtinere possit aut debeat ».

Nec valide opponi posse videtur hanc iuris patronatus definitionem potius quam iura patronatus constituta respicere solummodo constituenda. Nam praeterquamquod definitiones dantur de rebus prout existunt non autem prout existere possunt, de facto ex canone 1450 « nullum patronatus ius *ullo titulo* constitui in posterum valide potest », atque Episcopi tantum possunt « fundationem beneficii admittere ea adiecta conditione ut beneficium prima vice conferatur clerico fundatori vel alii clerico a fundatori designato », exclusis proinde in posterum iis qui ab ipsis fundatoribus causam habent, secus ac dicitur in relata iuris patronatus definitione.

Nec in contrarium facessere videntur canones 1455, 1°, 2393 et 1471 a defensore Capituli citati. Nam duo priores canones optime aptantur iuribus patronatus ex fundatione, exclusis aliis ex consuetudine vel privilegio. Canon vero 1471, praeterquam referri potest ad futura indulta peculiari de causa forsan a S. Sede concedenda, intelligendus videtur de indultis ex fundatione non autem ex solo privilegio a S. Sede concessis; nam ius patronatus, uti patet ex relata eius definitione, per se iam non inhaeret ipsi fundationi sed est specialis Ecclesiae concessio. Exceptio tamen fieri debet quoad indulta patronatus etiam privilegiati in concordatis a S. Sede concessa, quia iuxta canonem 3, « Codicis canones initas ab Apostolica Sede cum variis Nationibus conventiones nullatenus abrogant aut iis aliquid obrogant; eae idcirco perinde ac in praesens vigere pergent, contrariis huius Codicis praescriptionibus minime obstantibus ».

Denique quoad Capitulum Barulense non videtur ambigendum agi de iure patronatus ex mero privilegio, quemadmodum nec ipse patrocinator Capituli diffitetur. Aliqua fortasse difficultas oriri posset ex eo quod ius nominandi seu praesentandi in casu innitatur conventione inter Archiepiscopum et Capitulum Barulenses inita atque a Pio IX Brevi *Rationabilia* anni 1874 firmata. Sed quum conventio ipsa fundetur in privilegio iurispatronatus a S. Sede tunc concesso et nunc revocato, cessante fundamento iuridico concessionis pontificiae, et ipsam conventionem cessare oportet. Quare, etc.

Resolutio. - Porro propositis semel et iterum, in plenariis nempe Sacrae Congregationis comitiis diei 12 novembris 1921 et 10 iunii 1922, dubiis ex officio ita ut sequitur conceptis:

I. *An post Codicem iuris canonici in Capitulo cathedrali Barulensi adhuc vigere dicendum sit ius nominandi seu praesentandi canonicos in casu;*

II. *An nominationes sacerdotis D'Amato in canonicum et sacerdotis Spera in canonicum parochum Cathedralis Barulensis sustineantur in casu:*

Emi ac Revmi Patres, perpensis omnibus, respondendum censuere:

Ad I. *Negative.*

Ad II. Sanatis defectibus, sacerdotes Spera et D'Amato immittendos esse in possessionem respectivi canonicatus, *facto verbo cum Ssmo.*

Quas resolutiones Ssmus Dnus Noster Pius div. prov. Papa XI, referente infrascripto Sacrae Congregationis Secretario, approbare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIAE

Ssmus Dnus Noster decreto S. C. de Prop. Fide, die 21 iunii 1922, cathedrali Ecclesiae Mysuriensi praefecit R. P. Mauritium Bernardum Despatures, e Seminario Parisiensi ab exteris missionibus.

II

NOMINATIONES

Brevi Apostolico nominatus est:

28 iunii 1922. — *Vicarius Apostolicus de Brazzaville,* R. P. Firminum Guichard, ex Instituto a Spiritu Sancto.

Eadem Sacra Congregatio, decreto diei 15 iulii 1912, renunciavit ad suum beneplacitum R. P. Valentinum Camillum Stappers, O. F. M., Praefectum Apostolicum nuper erectae praefecturae de Lulua et Katanga centrali.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

HILDESIEN.

DUBIA VARIA

Sacerdos Iosephus Machers, qui pro dioecesi Hildesiensi *Directorium ecclesiasticum* componere debet, de consensu sui Rmi Episcopi, sequentia dubia, pro benigna responsione, Sacrorum Rituum Congregationi humiliter subiecit; nimirum:

A) De Festo Patroni principalis eiusque Octava.

I. Si Missa Patroni principalis vel saltem Evangelium non est determinatum, licetne diebus infra Octavam necnon in die Octava (secundum Rubricas novi Missalis ante Commune unius Martyris et ante Missas votivas ad diversa positas) aliam Missam vel aliud Evangelium ex eodem Communi sumere atque in die Festi, an Missam vel Evangelium pro Festo electum per totam Octavam legere oportet?

II. Et si *affirmative* ad primam partem, licetne in casu etiam Lectiones trium Nocturnorum Officii ad libitum ex Lectionibus diversis eiusdem Communis eligere, observata tantum regula, quod Missae et Officii Evangelium idem esse debet?

B) De Feriis Rogationum.

III. In Missa Rogationum, si ad Processionem celebratur in ecclesia, ubi etiam Missa de die, sine cantu celebratur, utrum Commemorationes speciales fieri debent an non?

C) De Missis defunctorum.

IV. Si Missa celebratur pro defuncto nondum sepulto, cum vel sine cantu, diebus quibus Missas quotidianas pro defunctis in cantu resp. sine cantu celebrare licet, utrum in omnibus ecclesiis et oratoriis Missa pro die obitus cum unica Oratione uti oportet?

V. Et si *affirmative,* licetne hanc Missam etiam post sepulturam celebrare, si Missa exequialis rationabilem ob causam celebrata nondum est?

VI. Diebus ut supra liberis licetne plures Missas, de die III, VII, XXX, opportuniore post acceptum nuntium, anniversaria, etiam late sumpta, celebrare, an unam tantum?

VII. Missa cantata in anniversariis, quae extra diem obitus ex fundatione celebratur, vel quae pro omnibus defunctis alicuius coetus semel quolibet anno habetur, utrum eo tantum casu gaudet privilegio, quo certa dies in fundatione vel ex consuetudine coetus est determinata, an etiam, quo dies ad libitum celebrantis vel coetus eligitur?

D) De solemnitatibus Festorum Motu proprio Abhinc duos annos *in Dominicas translatis.*

VIII. Missa de solemnitate, ex Decreto generali S. R. C. super Motu proprio *Abhinc duos annos* in Dominicam translata, num a parocho pro populo appiicari potest, secundum *Additiones et variationes in Rubricis Missalis,* II, n. 11, an non?

IX. In dicta Missa, si est de Festo duplici I classis, num Commemorationes omnes sunt faciendae, quae fierent, si Festum in Dominica occurreret (secundum Decretum generale S. R. C. super Motu proprio dicto), an illae tantum, quae fiunt in Missa votiva solemni pro re gravi et publica simul causa (cfr. *Add. et variat.,* V, 3).

X. In dicta Missa, de ritu duplici I sive II classis, num Symbolum est dicendum, etiamsi Missa Festi per se Symbolo caret nec Commemoratio Dominicae alteriusque Officii, quod Symbolum requirit, facienda est, an omittitur?

XI. Praefatio in dicta Missa, si Praefatio propria deest ac Missa sine Commemoratione diei celebratur, estne communis?

E) De Missa in honorem Ssmi Cordis Iesu prima Feria VI mensis celebranda.

XII. Si dicta Feria VI inciderit in die, qua de Festo Christi Domini fiat Officium aut Commemoratio aut occurrat Vigilia aut dies infra Octavam, quamvis Simplicem, loco Missae de Ssmo Corde, num semper Missa de Festo aut de Vigilia aut de Octava celebranda est, excepto casu, quo occurrat Festum duplex I classis vel Commemoratio Omnium Fidelium Defunctorum?

XIII. Et si *affirmative,* num ista Missa admittit Commemorationes tantum de duplici secundae classis et de Feria maiore?

XIV. Si dicta Feria VI inciderit in Festo duplici I classis, quod non est Christi Domini, num in Missa loco dictae Missae de Ssmo Corde alias celebrandae, Oratio de Ssmo Corde sub una conclusione cum prima addi potest? (cfr. *Add. et variat.,* II, 3) et num in casu Commemorationes praeter supradictas omittuntur?

XV. Si dicta Feria VI inciderit infra Octavam Pentecostes, in Missa de die, loco Missae de Ssmo Corde alias celebrandae, estne dicenda una tantum Oratio?

F) De Evangeliis in fine Missae.

XVI. Evangelium, quod in certis Festis B. M. V. sumitur de Communi Festorum B. M. V. estne Evangelium stricte proprium an non?

XVII. Evangelia, quae dicuntur in Festis Angelorum, S. Pauli Apostoli, SS. Simonis et Iudae Apostolorum, SS. Marci et Lucae Evangelistarum, S. Stephani Protomartyris suntne stricte propria?

XVIII. Evangelium de Octava SS. Petri et Pauli Apostolorum, sub die 3 et 4 mensis iulii notatum, estne stricte proprium? Et si *affirmative,* rectene sic proceditur: Si die 4 mensis iulii Officium est de Octava, in Officio de Festo resp. Dominica, quod die 3 mensis iulii fiet, ultimum Evangelium non legitur de Octava, sin autem utraque die Commemoratio tantum fit de Octava, die priori Evangelium de Octava legitur in fine, die vero posteriori non?

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, omnibus perpensis, propositis dubiis ita respondendum censuit:

Ad I. *Negative* ad primam partem, *affirmative* ad secundam partem.

Ad II. Quoad Lectiones III Nocturni, provisum in primo. Quoad alias Lectiones, *affirmative.*

Ad III. *Affirmative,* nisi Missa lecta de die fuerit Conventualis.

Ad IV. *Affirmative.*

Ad V. *Negative.*

Ad VI. *Affirmative* ad I partem, *negative* ad II partem.

Ad VII. *Negative* ad I partem, *affirmative* ad II partem.

Ad VIII. *Negative,* nisi agatur de Missis comprehensis etiam in novis Rubricis Missalis Romani, tit. IV.

Ad IX et X. *Negative* ad I partem, *affirmative* ad II partem.

Ad XI et XII. *Affirmative.*

Ad XIII. Serventur novae Rubricae Missalis Romani, tit. V, n. III et IV.

Ad XIV. Serventur novae Rubricae Missalis Romani, tit. V, n. III et IV, quoad Missas votivas solemnes pro re gravi et publica simul causa.

Ad XV. *Affirmative* ratione Commemorationis Missae de Ssmo Corde Iesu, admissis tamen, si quae sint, collectis imperatis pro re gravi.

Ad XVI et XVII. Provisum per Decretum de Evangeliis in fine Missae legendis diei 29 aprilis 1922 (*Acta Ap. Sedis*, p. 356 et seq.).

Ad XVIII. *Affirmative*, et legatur ipsum Evangelium prima die qua fiet Octavae commemoratio, etsi dein persolvendum sit Officium eiusdem Octavae.

Atque ita rescripsit ac declaravit die 16 iunii 1922.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius*.

II

AQUEN.

DE CINERIBUS BENEDICTIS IMPONENDIS EXTRA FERIAM IV CINERUM

Revmus Archiepiscopus Aquen. Sacrae Rituum Congregationi ea quae sequuntur reverenter exposuit, nimirum:

Abhinc a multis annis in archidioecesi Aquensi viget consuetudo, in nonnullis sive piarum domorum sive paroeciarum ecclesiis, imponendi fidelibus, prima Dominica quadragesimali, cineres praecedenti Feria IV Cinerum benedictos. Sic enim omnes fideles facilius recipiunt cineres, potius die dominicali quam feriali ecclesiam adeuntes; quaeritur:

Potestne permitti talis usus?

Sacra Rituum Congregatio, exquisito specialis Commissionis voto atque attentis expositis peculiaribus adiunctis, respondendum censuit: *Ad mentem*. Die 30 iunii 1922.

Mens est: *Affirmative* in casu; dummodo Feria IV Cinerum ritus benedictionis et impositionis cinerum expletus fuerit, iuxta Missale Romanum et Dominica prima in Quadragesima post expletam Missam aut extra Missam fiat impositio eorumdem cinerum.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius*.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII

Benedicto PP. XV, feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno septimo, 12 ianuarii 1921, RR. PP. DD Raphaël Chimenti, Ponens, *Maximus Massimi et Iulius Grazioli, Auditores de turno, in causa* Parisien. - Nullitatis matrimonii - *inter Mariam Genovefam Barbier, actricem, repraesentatam per legitimum procuratorem D. Henricum Benvignati, advocatum, et Mauritium Barbier, conventum, interveniente et disceptante in causa Vinculi Defensore huius S. Tribunalis, hanc tulerunt definitivam sententiam.*

Maria Genovefa Barbier et Mauritius Barbier consanguinei in tertio aequali gradu - quippe eorum aviae Eloysia et Eudoxia Joyeux sorores erant - obtenta dispensatione, a Curia Parisiensi, vigore indulti S. Poenitentiariae, concessa, rite matrimonium Parisiis inierunt die 3 februarii an. 1906 in ecclesia parochiali N. Dominae a Gratia loci *Passy*. Verum aliud impedimentum consanguinitatis matrimonio obstabat: siquidem nupturientes a communi stipite Petro-Claudio Barbier descendebant, a quo Genovefa tertio, Mauritius quarto gradu distabant, neque super hoc impedimento dispensatio efflagitata fuerat in supplici libello, per parochum seu Primum-vicarium Protois, nomine sponsorum, Curiae Parisiensi porrecto. Vitae consuetudo, quae ad duodecim annos fuerat producta ex eaque proles enata, per dissensiones exortas dissociata est, et Genovefa cum rescivisset suum cum Mauritio matrimonium posse nullum declarari, prius civile divortium obtinuit et postea in Curia Parisiensi matrimonium nullitatis ob reticitum impedimentum accusavit.

Nulla reconciliationis spe affulgente, Tribunal Parisiense die 20 decembris an. 1919 sententiam nullitatis matrimonii pronunciavit. Appel-

latione ex officio interposita, hodie causa, iure ante Codicem vigente, definienda proponitur sub consueta disceptandi formula: ***An constet de matrimonii nullitate in casu.***

I. In facto. - 1. Quum per documenta in actis processualibus collecta et per concordes testium depositiones liquido constet de existentia impedimenti consanguinitatis in tertio et quarto lineae collateralis gradu, quin ulla dispensatio postulata fuerit, adeo ut ipse Vinculi Defensor asserere non haesitaverit: « Praetermissa quaestione de impedi« menti existentia, super quo nulla fuit efflagitata dispensatio: videtur « enim illa sufficienter constare », RR. PP. DD. censuerunt hanc quaestionis partem obiter tantum esse pertractandam.

Revera impedimenti existentiam quod attinet, arbore genealogica instituta, ex communi stipite Petro-Claudio Barbier, descendunt duo filii, Stephanus-Iustinus et Franciscus-Eugenius: per Stephanum ortus est Ferdinandus, pater sponsae Genovefae: ex parte vero Francisci natus est Edmundus a quo procreatus est Ernestus, pater sponsi Mauritii. Inde consanguinitas in tertio et quarto.

2. Pariter constat nullam instantiam Curiae Parisiensi porrectam fuisse praeter illam in qua mentio fiebat de tertio tantum aequali consanguinitatis gradu, addita simul declaratione de non existentia alius impedimenti. In supplici libello post subsignationem Primi Vicarii Protois, haec leguntur a Vice officiali Curiae ad dispensandum deputato subscripta. « Les faits et motifs exposés dans cette requête ont été « certifiés sous la foi du serment par les exposants et par Madame « Muller. Lesquelles ont déclaré en outre ne pas connaître d'autre empê« chement à ce mariage ». Quod confirmatur ab eodem Officiali in adnotatione adnexa: « *Cons. 3, 3.* Signé L. C. Barbier-Barbier, inscrite sous « le n. 25 sur le registre de l'Officialité ».

3. Testes vero uno ore deponunt de duplici consanguinitatis vinculo inter sponsos intercedente: attamen interrogati: « Qui a demandé la dis« pense de parenté? », omnes conveniunt in hac responsione: « J'ignore « complètement, je ne sais pas ».

Neque sponsi magis edoctos se ostendunt. Mauritius vagas responsiones praebet et asserit: « Je savais que Geneviève et moi nous « étions cousins... Il n'y a eu aucune autre dispense à accorder, à ma « connaissance tout au moins ».

Itidem Genovefa fatetur: « Je savais que nous étions cousins, mais « je ne m'étais pas inquiétée du degré de ce cousinage. C'est ma mère, « depuis trois ans décédée et une gouvernante, dont j'ai donné l'adresse,

« Madame Muller, qui ont fait toutes les démarches ». Quod confirmat ipsa Muller in sua attestatione.

Cum igitur nulla dubitatio exsurgere queat de existentia impedimenti et simul compertum sit haud fuisse pro eo efflagitatam dispensationem, quaestio pro absoluta retineri deberet.

4. Verumtamen, quoniam Vice-Officialis Curiae ad matrimonii valorem vindicandum singularem theoriam in attestatione reddidit, cui pro suo munere Vinculi Defensor visus est adhaerere, RR. PP. DD. circa doctrinam quae fulcrum quaestionis constituit, disceptationem instituere censuerunt.

Duplex occurrit depositio eiusdem Vice-Officialis: in prima candide fassus est se penitus ignorasse existentiam impedimenti de quo agitur, ait enim: « Quant à la généalogie, j'ai constaté qu'il s'agissait d'une « parenté au troisième degré égal. Je reconnais aujourd'hui loyalement « que j'aurais pu découvrir l'existence d'une deuxième parenté. Je m'en « suis rapporté au donné de la paroisse, qui ne signalait pas l'exis- « tence d'une double consanguinité ».

In altera vero depositione sustentare nititur matrimonii validitatem, asserens in dispensatione tertii aequalis gradus implicite inc usum fuisse et aliud impedimentum. « Dès que j'ai commencé à donner « des dispenses, j'avais prévu les difficultés des consanguinités multiples « et je m'étais demandé s'il fallait connaître et lever tous les empêche- « ments de consanguinité pour assurer la validité du mariage. J'avais « consulté sur ce point le professeur *N. N.*, qui m'a exposé alors la « théorie que l'empêchement de consanguinité était un empêchement « unique à forme multiple ... et que la dispense donnée pour un em- « pêchement d'un degré à un autre, entraînait la dispense des autres « empêchements à degré égal ou inférieur, même s'ils n'avaient pas « été connus. Dans ces conditions ... supposez que la seconde parenté « m'ait été declarée ou que je l'aie découverte, j'aurais donné pour les « deux empêchements une seule dispense en vertu de l'Indult... et jamais « il ne me serait venu à l'esprit de faire deux fois l'application de « l'Indult pour ce même cas ». Haec deponit Vice-Officialis; verum concludit: « Mon interprétation peut être erronée, mais je dis l'autorité « sur laquelle je me suis appuyé ».

5. Attenta duplici attestatione a Vice-Officiali exhibita, RR. PP. DD. haec animadvertere arbitrati sunt: 1) Cum in prima depositione fassus sit eum penitus latuisse existentiam alterius impedimenti, et in dispensante requiratur intentio dispensandi, eius voluntas versata esset in re prorsus ignorata quod stridet cum vulgato axiomate: « nil volitum quin

« praecognitum »; 2) asserere autem dispensationem pro uno impedimento ad se trahere dispensationem pro altero, quia consanguinitas unicum constituit impedimentum in forma multiplici, est theoria quae conciliari nequit cum iis quae in iure mox statuenda sunt.

6. In iure. - D. Thomas (in *IV Sent.*, dist. 40, q. un., art. 1) hanc tradit consanguinitatis definitionem, a communi Doctorum amplexatam: « Vinculum (personarum) ab eodem stipite descendentium carnali pro« pagatione contractum ». Iam vero, si consanguinitas non ex unico, sed duplici communi stipite proximo oriatur, qui matrimonium inire cupiunt duplici vinculo adstringuntur carnali propagatione contracto, ideoque duo impedimenta derivantia, et inde necessitas ab utroque dispensationem petendi.

Quod clarius patebit, si attendatur notio et natura dispensationis. « Conceptus dispensationis - ita Santi - in eo consistit, ut Superior « ecclesiasticus, integra manente dispositione legis pro tota communi« tate eximat a lege aliquod individuum communitatis eiusdem. Ex data « notione sequitur dispensationem considerandam esse tamquam *vulnus* « *legis*, ideoque, ceu odiosam iuri, strictam interpretationem pati. Adeo « autem in stylo Curiae urgetur interpretationis rigor ut practica « regula sequens adoptata fuerit: *dispensatio tantum valet quantum* « *sonat*. Quare excluditur extensio ad casus consimiles, nec valet argu« mentatio de maiore ad minus. Unde ex. gr. dispensatio concessa in « secundo gradu consanguinitatis lineae obliquae non valet, si oratores « non in secundo gradu, sed in tertio vel in quarto consanguinitatis « eiusdem lineae constituti sint » (app. 1 ad lib. IV Decr., num. 1, 2). Eamdem doctrinam tradit cum loquitur de impedimentis exprimendis: « Et quidem hac in re adeo sunt rigidi Doctores, ut a nullitate dispen« sationem non liberent, licet aliud impedimentum reticitum fuerit ex « ignorantia » (§ 2, n. 35).

7. Nec diversa est doctrina gravissimorum auctorum qui tenent dispensationem concessam ab uno tantum impedimento et non ab altero, vel ab uno simplici consanguinitatis dum revera est duplex vel multiplex, et hoc secundum etiam bona fide reticitum fuit, esse irritam, quia Superior dispensationem concedit *sciens et volens* (Ojetti, *Synop.*, n. 1824; D'Annibale, vol. III, n. 490, vol. I, n. 225; Sanchez, *De Sacr. matr.*, l. VII, disp. 50, num. 1, 4, 5; Wernz, *Ius decr.*, IV, num. 636 et alii).

Neque obstat differentia intercedens inter dispensationem, quae strictam interpretationem sequitur, et facultatem dispensandi, quae, utpote continens favorem et gratiam Principis, latam patitur interpretationem.

Nam in casibus dispensationis, uti tradit Sanchez, attendenda est concedentis intentio. « Haec tamen conclusio (nempe de stricta interpreta-« tione) aliquibus modis temperari solet... Et generatim loquendo, quoties « constat de concedentis intentione, dispensatio extenditur ad id quod « concedens intendit. Quare, dum c. *Porro*, de privilegiis, dicitur a « verbis et tenore privilegii non esse recedendum, intelligi debet, nisi « aliud de concedentis mente constet » (l. VII, disp. 1, n. 11). Iam vero in praesenti quaestione non agitur de extensione voluntatis in concedente, ut si quis obtinuerit facultatem dispensandi ab impedimento tertii consanguinitatis gradus valeat dispensare pro quarto: hic duo occurrunt impedimenta distincta, duplici carnali propagatione contracta, quorum unum penitus ignoratur a concedente dispensationem, et proinde hic neque *sciens* neque *volens* est, neque de eius intentione constare potest. Immo si attendatur in casu mens concedentis quae ostenditur per organa Romanae Curiae, expedita paratur via ad quaestionem solvendam.

8. Et revera Sacra Congr. de Prop. Fide in Instructione 9 maii 1877 haec praescribit: « Sed iam se convertit Instructio ad ea quae, praeter « causas, in literis supplicibus pro dispensatione obtinenda, de iure vel « consuetudine aut stylo Curiae exprimenda sunt, ita ut si, etiam igno-« ranter, taceatur veritas aut narretur falsitas, dispensatio *nulla* effi-« ciatur: haec autem sunt... 5° numerus impedimentorum, ex gr. si adsit « duplex aut multiplex consanguinitas... Haec prae oculis habere debent « non modo qui ad S. Sedem pro obtinenda aliqua matrimoniali dispen-« satione recurrunt, sed etiam qui ex Pont. delegatione dispensare per « se ipsi valent, ut facultatibus, quibus pollent, rite, ut par est, utantur ».

9. Decisiones praeterea, quae ad rem faciant, non desunt. Episcopus Cenomanensis S. U. Inquisitioni exposuit, non raro contingere in Gallia matrimonio iungi sponsos in secundo aequali consanguinitatis gradu devinctos, quorum subinde soboles post secundam generationem easdem iterum in eodem gradu prohibitas nuptias appetit contrahere, ex quo fit ut in hoc posteriore casu sponsis duplex communis stipes existat, unus quidem principalis et remotus in quarto gradu, alter vero intermedius et proximus in secundo. Quibus positis postulavit sequentis dubii solutionem: « In casu stipitis intermedii (secundi gradus) ex duo-« bus inter se iterum (in secundo gradu) consanguineis constituti, utrum « unicum existat et declarari debeat in libello supplici dispensationis « impedimentum consanguinitatis, videlicet illud solum quod ex hoc pro-« ximiori stipite procedit, an insuper duo alia habeantur et declaranda « sint impedimenta provenientia a remotiore stipite communi (quarti

« gradus) per lineas in stipite intermedio coniunctas », Sacra Congregatio feria IV, d. 11 martii 1896 reposuit: « *Negative* ad primum, *affir-* « *mative* ad secundum ». Matrimonium igitur pro quo petita sit dispensatio ab uno tantum consanguinitatis impedimento et alterum reticeatur, uti in casu, est nullum.

10. Decisionem vero eiudem S. U. Inqu. diei 22 febr. 1899 a Vinculi Defensore pro sua thesi citatam RR. PP. DD. expendentes, eam arbitrati sunt potius confirmare quam infirmare praesentem conclusionem. Nam ad dubium: « Quando duo sponsi constituuntur in secundo aequali « consanguinitatis gradu et eorum avus et avia ipsi in secundo consan- « guinitatis gradu matrimonium contraxerunt, ita ut devinciantur etiam « quarto gradu consanguinitatis, utrum necessario petenda sit et obti- « nenda dispensatio super triplici impedimento, nempe in secundo et « in duplici quarto: an valida sit dispensatio forsan petita et obtenta « super duplici tantum impedimento, nempe secundi aequalis et quarti « item aequalis ». Sacra Congregatio respondit: « Quoad primam par- « tem: *Affirmative* ut in feria IV diei 11 martii 1896 in Cenomanen.; « quoad secundam partem pariter *affirmative,* dummodo exponatur casus « uti est, non obstante errore materiali in computatione impedimento- « rum ». Iamvero in prima parte affirmatur necessitas exponendi in instantia sub poena nullitatis duplicem vel multiplicem consanguinitatem, prouti decisum fuit in Cenomanen. superius relata. Deinde eatenus declarat matrimonium, non obstante dispensatione, dumtaxat super duplici impedimento obtenta, valere, quatenus casus expositio tria impedimenta referebat, quae nonnisi per materialem errorem computationis ad duo fuerant reducta. Itaque propter fidelem casus expositionem *affirmative* ad secundam partem respondit. In casu vero de quo agitur, supplex libellus non referebat integram arborem genealogicam, sed exposita tantum consanguinitate in tertio aequali gradu, reticebatur omnino aliud impedimentum inter sponsos intercedens. Cum igitur casus haud fuerit expositus, nec dispensatio data intelligitur. Poterat utique aliqua suspicio oriri ex communi cognomine « Barbier », attamen reapse exorta non est et impedimentum alterum tam propinquos sponsorum, quam Vicarium Protois ac Vice-Officialem praeteriit, existimantes forsan vel nullam consanguinitatem exstare, vel saltem non eam quae ad impedimentum requirebatur.

11. Praeterea iuxta instructionem superius relatam Sacrae Congregationis de Prop. Fide et communem doctrinam « interpretatio facul- « tatum fiat necesse est secundum genuinam verborum significationem « ratione habita generalium principiorum de indultis generalibus vel

« particularibus, praxis, stylique Curiae Romanae, atque praesertim illius « Congregationis quae concessit facultates » (Wernz, *Ius Decr.*, IV, n. 622). « Indultarius vero - ait Gasparri - in genere, dispensationem concedens, « stylum omnesque illas regulas quas Romana Curia, quae indultum « elargita est, servet » (*De matrim.*, II, n. 458). Cum itaque Curia Parisiensis facultatem dispensandi per indultum S. Poenitentiariae obtinuerit, RR. PP. DD. in praxi huius S. Tribunalis breviter enucleanda censuerunt adhuc esse insistendum. Quamvis, enim, Datariae Apostolicae diversa fuerit praxis et in clausulis adhibitis amplecteretur etiam « impedimenta bona fide forsan reticita » (cfr. Gasparri, vol. II, n. 404) hoc indubium est, S. Poenitentiariam constanter in rescriptis hanc apposuisse clausulam: « dummodo inter eos aliud canonicum non existat « impedimentum ». Hinc Wernz, referens sententiam complurium Doctorum qui defendunt dispensationem stricte esse interpretandam, pro eadem concludit quia « S. Poenitentiaria in praxi hanc regulam sequi« tur » (*Ius Decr.*, IV, n. 636, not. 177). Et Gasparri: « Dispensatio est « nulla si aliud existit impedimentum seu dirimens seu impediens, ex. « gr. si in instantia, sive bona sive mala fide, expositus sit gradus sim« plex consanguinitatis vel affinitatis dum est multiplex, quia S. Poeni« tentiaria non utitur clausula de qua num. 402 (scilicet clausula Data« riae Apostolicae) » (l. c., n. 410). Iterum « S. Poenitentiaria dispensans « in tertio non intendit dispensare in quarto, in casu erroris » (vol. I, n. 385). Pariter Santi testatur: « Hanc regulam (strictae interpretationis) « vidi ego recognitam in Tribunali S. Poenitentiariae » (Appendix ad lib. IV Decr., n. 2).

Tandem ipsa S. Poenitentiaria ad dubium propositum: « An Epi« scopus quando vi specialis indulti Apostolici in aliquo impedimento « matrimonium dirimente dispensat, necessario et ad valorem dispen« sationis sequi debeat easdem illas regulas quas Curia romana obser« vat », die 1 iunii 1858 reposuit *Affirmative.*

Iam vero, in casu, cum compertum sit, praeter tertii aequalis gradus et aliud extitisse tertii et quarti consanguinitatis impedimentum pro quo nulla fuit efflagitata dispensatio: cum pariter compertum sit S. Poenitentiariam, cum dispensat ab uno impedimento quod exponitur minime dispensare velle ab altero quod reticetur et indultarium non posse alio modo valide dispensationem concedere, liquido haec conclusio descendit, videlicet, dispensationem concessam vigore indulti S. Poenitentiariae occasione matrimonii Genovefae et Mauritii Barbier minime extendi posse ad aliud impedimentum in supplici libello reticitum et proinde interpretationem Vice-Officialis Curiae Parisiensis haud esse admittendam.

Hisce in facto et in iure perpensis, Nos infrascripti Auditores pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, decernimus, declaramus et sententiamus: *Constare de matrimonii nullitate in casu,* seu ad propositum dubium respondemus: *Affirmative.*

Quare mandamus Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam Codicis iuris canonici, lib. IV, tit. XVII, iis adhibitis exsecutivis ac coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis esse iudicaverint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 13 ianuarii 1921.

Raphaël Chimenti, *Ponens.*
Maximus Massimi.
Iulius Grazioli.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, 21 ianuarii 1921.

T. Tani, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 25 luglio 1922, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e Consultori Teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria,* e discusso il dubbio sopra due miracoli, che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Venerabile Teresa del Bambino Gesù, monaca professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi, i quali miracoli vengono proposti per la beatificazione della medesima Venerabile Serva di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

27 luglio 1922. L'Emo sig. Card. Camillo Laurenti, *Protettore delle Suore Benedettine dell'Adorazione Perpetua, di Bonn Endenich.*

28 » » L'Emo sig Card. Niccolò Marini, *Protettore e Visitatore di tutti gli Istituti Orientali esistenti in Roma.*

NECROLOGIO

21 luglio 1922. Monsig. Antonio Vincenzo Arenas, Vescovo di Socorro.

27 » » Monsig. Antonio de Oliveira Lopes, Arcivescovo di Maceió.